

***Стоянова Тетяна Анатоліївна***

*Національний університет «Одеська юридична академія»,*

*доцент кафедри цивільного процесу,*

*кандидат юридичних наук, доцент*

## **ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРЕДСТАВНИЦТВА ЗА ОНОВЛЕНИМ ЦИВІЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ**

Слід зазначити, що діюче процесуальне законодавство доволі суперечливо та нелогічно регламентує положення представництва. Викликає непорозуміння не закріплення представництва. Слід зазначити, що діюче процесуальне законодавство доволі суперечливо та нелогічно регламентує положення представництва. Викликає непорозуміння не закріплення законодавцем окремих правових підстав участі представника в апеляційній інстанції, що наводить на думку про прагнення законодавця відокремити представника від учасників справи в самостійну групу суб'єктів цивільних процесуальних правовідносин; зміна форми участі органів та осіб, яким законом надано право виступати на захист прав інших осіб з представництва на окрему участь тощо. Стосовно участі представника в апеляційній інстанції. Так, згідно ст.ст. 17, 352 ЦПК України право апеляційного оскарження належить учасникам справи, а також особам, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, свободи, інтереси та (або) обов'язки. А, згідно ст. 42 ЦПК учасниками справи є сторони, треті особи. Тобто, як вбачається, представник з учасників справи виключений, його правове положення регулюється § 2 Глави 4, тобто відокремлено в самостійне положення серед суб'єктів цивільних процесуальних відносин. Постає логічне питання на якій законодавчій підставі буде діяти представник в апеляційній інстанції? Для відповіді на зазначене питання слід проаналізувати сукупність законодавчих норм в оновленому цивільно-процесуальному законодавстві щодо представництва в цивільному процесі. Так, ст. 58 ЦПК

України встановлює, що сторона, третя особа, а також особа, якій законом надано право звертатися до суду в інтересах іншої особи, може брати участь у судовому процесі особисто (самопредставництво) та (або) через представника. А стаття 64 ЦПК України встановлює, що представник, який має повноваження на ведення справи в суді, здійснює від імені особи, яку він представляє, її процесуальні права та обов'язки. У сукупному аналізі зазначені правові норми дають підстави стверджувати, що представництво у цивільному процесі в апеляційній інстанції походить від права особи на представника та прав представника в об'ємі прав особи, що він представляє. Не дивлячись на те, що ч. 2 ст. 64 ЦПК України встановлює, що обмеження повноважень представника на вчинення певної процесуальної дії мають бути застережені у виданій йому довіреності або ордері, складається враження, що оскільки представник здійснює процесуальні права та обов'язки особи, яку він представляє, а не «може вчиняти від імені особи, яку він представляє усі процесуальні дії, що їх має вчиняти ця особа», як це було встановлено попередньою редакцією ЦПК України в ст.44, процесуальне становище представника звужено до окремого суб'єкта, призначення якого зводиться до здійснення представництва інтересів особи, яку він представляє. Вбачається, що його зацікавленість у справі вже не є процесуальною, тобто такою, що породжую в нього сенс діяти замість особи в процесі, а більш функціональна, в розумінні, виконання функцій за договором представництва. Це може мати наслідком зміни пріоритету у представника стосовно виконання його мети в процесі – відстоювати права особи будь-якою ціною, або з стояти на меті дотримання права та законодавства, здійснювати допомогу особі, яку він представляє та суду. З більш глибокого погляду така концепція законодавця змінює мету представництва – з високої мети - встановленні правового зв'язку між судом й особою, яку представляють, до здійснення тільки функцій з надання правничої допомоги особі, яку він

представляє. Звуження ідеї представництва, в подальшому, може привести до сплюснення самого інституту представництва у судовому процесі.

Також, змінилась концепція участі органів органи та інші особи, які відповідно до [статті 56](#) цього Кодексу звернулися до суду в інтересах інших осіб. Якщо за раніше діючим законодавством існувало дві форми участі таких осіб – представництво та участь з наданням висновку у справі, сьогодні така участь зведена до закріплення в ч. 1 ст. 57 ЦПК України положення, щодо того, що, мають особи процесуальні права та обов'язки особи, в інтересах якої вони діють, за винятком права укласти мирову угоду і це не є представництвом за загальним теоретичним уявленням. Тобто, слід дійти висновку, що інститут представництва звужений тільки до представництва адвокатами та представниками, органи та особи, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб не здійснюють представництва як такого, а діють в інтересах інших осіб тільки в зазначених законом випадках. Тобто апеляційну правоздатність подавати скаргу органів та осіб, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб діє в визначених законом межах. Це пов'язано із природою зацікавленості таких осіб. Як зазначає С.С. Бичкова, заінтересованість цих органів та осіб має державно-правовий, суспільний або соціальний характер і впливає із обов'язків, визначених їх компетенцією або покладеними на них функціональними повноваженнями [1, С. 267].

### ***Список використаної літератури:***

1. Бичкова С.С. Цивільний процесуальний правовий статус осіб, які беруть участь у справах позовного провадження : монографія / С.С. Бичкова. – К.: Атіка, 2011. – 304с.